

jak správně již uvedl soud rekursní, že odpůrce podniká něco, co se odchyluje od pravidelného provozu jeho živnosti, z čeho by hrozilo navrhovateli zmaření nebo stížení budoucí exekuce. Prodává-li odpůrce vypálené cihly, koná jenom to, co pravidelný provoz cihlářské živnosti s sebou přináší, a nelze v tom beze všeho spatřovati zbavování se majetku za účelem poškození věřitele. Avšak i poukaz dlužníkův na jeho nemajetnost není, jak uvádí správně rekursní soud, jednáním odůvodňujícím podle § 379 druhý odstavec ex. ř. prozatímné opatření.

Čís. 7463.

O vyživovacím nároku nezletilého manželského dítěte proti jeho rodičům, dědu a babě jest rozhodovati v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1927, R I 935/27.)

Návrh mateřské opatrovnice nezletilého dítěte, by dědovi dítěte bylo uloženo platiti dítěti výživné měsíčních 300 Kč, soud prvního st. l. c. zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by po zákonu jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jedinou významnou námitkou stěžovatele proti napadenému rozhodnutí rekursního soudu jest, že nároky na výživu nezletilých manželských dětí proti jejich rodičům, dědu a babě podle § 143 obč. zák. náležejí na pořad sporného řízení, že tedy nemůže o uplatnění nároku rozhodovati opatrovnícký soud v řízení nesporném. Stěžovatel dovolává se pro svůj názor celé řady rozhodnutí nejvyššího soudu, ale rozhodnutí ta nepřiléhají. Ve skutečnosti bylo již rozhodnutím ze dne 12. ledna 1869 Gl. U. čís. 3244 vysloveno, že o vyživovací povinnosti dědově podle § 143 obč. zák. má býti rozhodováno v řízení nesporném, plenissimárním usnesením ze dne 19. října 1915, Gl. U. čís. 7608, zapsaným do knihy judikátů pod čís. 237, bylo pak opět uznáno, že o nárocích nezletilců na výživu proti rodičům a jiným předkům podle § 143 obč. zák. má býti jednáno v řízení nesporném, o stejném nároku dětí svéprávných však v řízení sporném. Od této zásady neuchýlil se dosud ani československý nejvyšší soud. Zda bude třeba odkázati uplatněný nárok na pořad práva podle § 2 čís. 7 nesp. říz., poněvadž bude třeba předem rozřešiti otázku, jež mohou býti řešeny toliko sporem, nelze dosud posouditi, poněvadž se věci nedostalo ještě potřebného vyšetření. Lichá jest námitka, že návrh jest předčasný, poněvadž prý dědu může býti uložena povinnost dítě živiti teprve, když bylo to uloženo dříve rodičům, a ukázalo se nemožným vynutiti na nich exekucí splnění této povinnosti. Podle § 143 obč. zák. jest jedinou podmínkou dědovy vyživovací povinnosti, by oba rodiče byli nemajetní, zda jest tomu tak v souzeném případě, to zjistiti bude

právě úkolem šetření nařízeného rekursním soudem. Případná liknavost mateřské opatrovnice, projevená snad v dosavadním řízení, nemůže býti na újmu zájmům dítěte, jež jest podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona a opatrovnického soudu, a podle § 2 čís. 5 nesp. říz. jest opatrovnický soud povinen zjistiti všechny okolnosti a poměry významné pro jeho opatření z moci úřední, při čemž jest vybaven právem vynutiti si na liknavých stranách poslušnost způsobem uvedeným v § 19 nesp. říz.

Čís. 7464.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

S hlediska § 18 zákona jest lhostejno, od koho vyšel podnět ku koupi nábytku, rozhoduje jedině, že k ní skutečně došlo a že byla podmínkou pronájmu bytu. Lhostejno, že manžel pronajímal byt v zastoupení své manželky jako vlastnice domu, kdežto nábytek a ostatní zařízení v pronájemném bytě, které byly jeho vlastnictvím, prodával vlastním jménem.

Smlouva o koupi nábytku, odporující § 18 zák. o ochr. náj. jest nicotna a strany mohou žádati, by byl obnoven dřívější stav a vráceno vše, co bylo plněno z nicotné smlouvy. Dlužno vrátiti kupní cenu, s druhé strany pak nábytek. Pokud dlužno přihlédnouti k opotřebení nábytku.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1927, Rv I 564/27.)

Žalobci, najímající byt v domě manželky žalovaného, vyplatili žalovanému 7.000 Kč, z nichž si žalovaný ponechal 5.000 Kč jako kupní cenu za prodaný nábytek a 2000 Kč odevzdal své manželce jako náhradu za výlohy na úpravu bytu. Žalobu o zaplacení 7.000 Kč o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud zamítly žalobní žádost co do 5.000 Kč a vrátil věc soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud převzal zjištění prvního soudu, že dům, v němž jest byt pronajatý žalobcům, jest vlastnictvím manželky žalovaného, Barbory B-ové, kdežto nábytek a ostatní zařízení bytu bylo vlastnictvím žalovaného, jenž žalobcům pronajímal onen byt v zastoupení své manželky jako vlastnice domu. Dále zjistily nižší soudy, že bylo úmyslem žalovaného a jeho manželky, pronajmouti byt se zařízením, jež v něm bylo, což také oznámili žalobcům, prohlásivše, že »byt bez nábytku pronajat nebude«, že se na to žalobce Václav N. žalovanému sám nabídl, že nábytek v bytě koupí, prohlásiv před tím, že svůj dosavadní nábytek prodá, a že pak na základě tohoto prohlášení žalující strany bylo mezi stranami dále jednáno již o pronájmu bytu a prodeji nábytku. Z těchto zjištění usoudily nižší soudy, že pronájem bytu nebyl žalovaným, ať již